SVOBODA · СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 131. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 13, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 13-го ЛИПНЯ 1988 Ч. 131. РІК. XCV.

В Гадсоні святкуватимуть Тисячоліття

Гадсон, Н. Ю. — У суботу, 16-го липня ц.р., відбудуться святкування Тисячоліття Хрищення України, які влаштовує Українсько-Американський Комітет Тисячоліття трьох повітів, Колюмбія, Грін і Дачесс, у співпраці з комітетами Олбані і Кергонксону.

Святкування розпочнуться вранці о год. 9:30 і триватимуть до 5 год. вечора. Після врочистої церемонії — піднесення прапорів, в якій візьмуть участь численні українські організації в кількости 300 осіб, святкування продовжуватимуться з різноманітною і багатою програмою: музичні точки, танці, різні виставки, станки з кулінарними етнічними стравами тощо.

В год. 6:15 в церкві Св. Марії українські священики, православний о. Іван Куліш і католицький о. Джефрі Родегеро, відслужать Молебень українською мовою при співучасті місцевих американських священиків. Співатиме хор під дириґуванням Ярослава Кушніра. Спонзорами екуменічного Молебня є гадсонська Міжрелігійна рада.

Фестивальна частина святкувань відбуватиметься на площі довкола будівлі суду, а у випадку дощової погоди — в Академії св. Марії.

Комітет Тисячоліття сподівається численної участи українців і неукраїнців.

Вже можна набути відзнаку Тисячоліття

Джерзі Сіті, Н. Дж. Крайовий Коміет Тисячоліття Християнства в Україні подає до відома українській громаді, що вже є в розпродажі офіційна відзнака цього комітету.

Проєкт відзнаки-емалії виконала мисткиня Люба Мазяр в голубій, золотій та білій барвах.

Відзнаку-жетон в ціні по 5 дол. можна закупити в Крайовому Комітеті Тисячоліття Християнства в Україні, пишучи до: National Committee to Commemorate Millennium of Christianity in Ukraine, c/o UNA, 30 Montgomery St., Jersey City, N. J. 07302.

Фото відзнаки (побільшене)

Відбудеться турнір Ґолфа

Дітройт. — Крайові змагання ґолфу за чемпіонат Українського Народного Союзу відбудуться 15-го і 16-го липня ц.р., на площі голфового клюбу у Рочестері, Миш. Після змагань буде бенкет і забава в приміщеннях Українського Культурного Центру у Воррені, Миш.

Приміщення під час перебування на змаганнях можна замовляти в готелі Ред Руф Інн у Воррені, телефонуючи на число: (313) 573-4300 зі зазначенням, що це на гольфові змагання УНС.

Зголошення до змагань приймає Роман Федорович, на число телефону: (313) 540-4122, (313) 737-4460.

Відбудеться відзначення Тижня Поневолених Націй

Ню Йорк. — Проголошений Президентом Тиждень Поневолених Націй відзначається в днях від 17-го до 25-го липня ц.р.

В Ню Йорку відбудеться відзначення Тижня Поневолених Націй в неділю, 17-го липня ц.р. за такою програмою:

В год. 9-ій ранку — збірка учасників на 5-ій авеню і 59-ій вулиці;

в год. 9:15 — похід учасників до катедри св. Патрика; в год. 10-ій ранку — відправа Молебня в катедрі св. Патрика в намірені успіхів боротьби поневолених народів за їх свободу; в год. 11-ій перед полуднем — похід учасників під будинок Організації Об'єднаних Націй; в год. 12-ій — промови і виступи мистецьких груп.

Собор св. Володимира у Пармі влаштовує храмове свято

Парма, Огайо. — Український православний собор св. Володимира у Пармі, Огайо, урочисто святкуватиме храмове свято в неділю, 24-го липня ц.р.

В 10-ій ґод. рано відправлятиме Святу Літургію причет катедри: о. протопресвітер Степан Ганкевич, о. Іван Наконечний та о. протоієрей Михайло Михайлюк. Співатиме хор під керівництвом Олега Махлая.

Після Святої Літургії, відбудеться святковий обід у парафіяльному осередку. Виголосить доповідь д-р Роман Єренюк, професор історії східнього християнства при Колеґії св. Андрія у Вінніпеґу, Ман.

В Менор коледжі відбувся дяківський курс

Дженкінтавн, Па. — У зв'язку із відзначенням 1000-ліття Християнства в Україні, Менор Джуніор коледж спонзорував курс для вишколення дяків від 17-го до 23-го червня ц.р. тут на кемпусі при Факс Чейс ровд і Форест аве. Курс відвідувало 35 учасників, включаючи Сестер Василіянок і осіб, прибулих з Маямі Біч, Фла., Менчестеру, Ню Гемпшир і Александрії, Ва. Інструктором курсу був проф. Джозеф Ролл, музиколог і спеціяліст у літурґічній музиці Української Католицької Церкви.

Курс включав лекції, презентації і церковні обряди. Учасники вивчали св. Літургію, великодні наспіви, св. Тайни хрищення, вінчання та похоронів.

Курс спонзорував Відділ постійної освіти.

М. ҐОРБАЧОВ ПЕРЕБУВАЄ У ПОЛЬЩІ

Варшава. — У понеділок, 11-го липня, в Польщу з шестиденною візитою прибув генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов. Совєтського лідера і його дружину Раїсу, яка, як звичайно, супроводжує мужа в його поїздках, на варшавському летовищі зустрів генерал Войцєх Ярузельскі.

На летовищі і на шляху до міста М. Ґорбачов декілька разів підходив до груп варшавян, що стояли по боках шосе, розмовляв з ними, роздавав автографи і підписував польське видання своєї книги „Перебудова", яку, як вказує кореспондент Ассошіейтед Пресс, можна дістати у Польщі на чорному ринку за подвійну ціну. Поляки мають надію, що окремі кроки Ґорбачова в сторону лібералізації, прийняті ним в рамках політики гласности, змусять польських керівників також піти на деякі поступки в ділянці ідеології.

У Варшаві Горбачов і Ярузельскі мали розмову, про зміст якої ніяких відомостей не подано. Польське офіційне пресове агентство ПАП, повідомляючи про розмову двох лідерів, згадало лише про „економічні, політичні і соціяльні зміни, що відбуваються в обох країнах".

М. Ґорбачов виступив перед делегатами польського сойму. У своїй промові він згадав, зокрема, про зменшення звичайних озброєнь в Европі і сказав, що якщо країни НАТО відмовляться від запланованого розміщення 72 американських винищувачів-бомбардувальників Ф-16 в Італії, то Совєтський Союз „готовий вивести свою авіяцію з країн Східньої Европи". Він повторив також совєтську пропозицію відновити переговори про звичайні види озброєнь і обмінятися інформаціями про кількісний і якісний склад військ обох бльоків в Европі. Горбачов знов згадав про зменшення кількости військ в Европі на 500,000 осіб з кожної сторони.

Відступивши від підготовленого тексту, Горбачов заявив, що, оскільки переговори про зменшення звичайних видів озброєнь зайшли в глуху вулицю, треба шукати „неформальних пошуків шляхів вирішення цієї проблеми" разом з лідерами західніх країн.

Звертаючися до делеґатів сойму, совєтський керівник порушив справу про так звані „білі плями" у совєтській історії, зокрема в історії совєтсько-польських відносин. Він, однак, не згадав про катинську трагедію, коли після початку Другої світової війни з наказу Сталіна в лісі під Смоленськом війська НКВД розстріляли 4,500 польських старшин. Для розслідування цього довго замовчуваного випадку уже за Горбачова була створена спільна наукова комісія, і поляки мали надію, що після прибуття у Варшаву Горбачов визнає, нарешті, що відповідальність за цю страхітливу акцію несе Сталін.

Совєтський генсек не став обговорювати цю „слизьку" тему, лише зауважив, що „єдиним шляхом до істини є вивчення фактів".

У ХАРКОВІ СТАРАЛИСЬ СВЯТКУВАТИ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Харків. — У неділю, 19-го червня ц.р. тут біля собору Святої Покрови зібралося кілька десятків осіб, щоб відкрито зустріти 1000-річчя Хрищення України. Відзначення влаштував клюб „Друзів української мови Слобожанщини імени Василя Стуса". Керівником цієї асоціяції є колишній політичний в'язень, філолог Віталій Калиниченко.

О 5-ій годині по полудні члени клюбу розгорнули гасла: 1000-річчя хрищення України-Русі, згуртуймося у клюбі „Друзів української мови". Ведучий клюбу В. Калиниченко повідомив про початок ювілейного святкового віча і закликав присутніх віддати всі сили національній і християнській ідеї. У ту мить до гуртка прийшли два офіцери у міліцейських уніформах і категорично зажадали припинення „незаконної акції". Тоді Степан Сапеляк, голова клюбу, пояснив їм, що будуть прочитані тільки вірші на релігійні та історичні теми та короткий огляд історії Української Церкви. Міліціонери відійшли за дальшими вказівками.

Дальше промовляв С. Сапеляк, який з нагоди 1000-річчя християнства увів учасників мітинґу в короткий екскурс історії Української Церкви та української культури. Двоє осіб у цивільному прийшли до доповідача і стали вимагати промовляти виключно російською мовою. За якийсь час перехожі почали, попри охорону органів КГБ та міліції, приєднуватися до гуртку, який швидко зростав кількісно. Люди самі активно захищали доповідача та закликали читати рідною мовою. Кагебісти фізично почали провокувати учасників і вимагали розійтися, але люди скандували: „Продовжувати читати вірші", а також проявили зацікавлення працею клюбу. Просили дати їм можливість культурологічного контакту з членами клюбу. Остерігаючись від фізичної розправи над учасниками демонстрації з боку провокаторів, члени клюбу хутко покинули місце демонстрації. Та громада вболівала за демонстрацією і супроводжувала учасників, ставивши безліч запитань стосовно „білих плям" української історії, культури і віри.

Демонстрація для відзначення ювілею Хрищення України відбулася з гідністю, продемонструвавши новий етап відродження культурних традицій міста Харкова. Півторигодинна маніфестація Клюбу „Друзів української мови імени Василя Стуса" нагадала харків'янам, що наступила нова хвиля національної думки.

Членами - фундаторами клюбу „Друзі української мови Слобожанщини імени Василя Стуса" є: С. Сапеляк

(Закінчення на стор. 3)

Терористи в Греції заатакували туристичний корабель

Піреус, Греція. — В понеділок, 11-го липня ц.р., невідомі терористи напали на туристичний корабель в Греції із 571 пасажирами, майже виключно чужинцями, і кинули на нього ручні гранати та обстріляли скорострілами. Троє терористів, що були на кораблі втекли негайно після атаки моторовою лодкою. Того самого дня ранком вибух забив двоє осіб і знищив авто, що паркувало у затоці, близько місця, до якого мав пришлисти туристичний корабель.

Терористична атака тривала лише чотири хвилини, але викликала величезну паніку серед пасажирів, що саме верталися з одноденної прогулянки. Із 571 пасажирів ще не знайдено біля 60. Люди в паніці вискакували з корабля у воду. Деякі з них попали під пропелер корабля, інші загинули від гранат і стрілів. Досі обчислено убитих на дев'ять осіб, а 15 є важко ранених. Серед ранених є туристи з Франції, Швеції, Данії, Японії, Колюмбії, Великобританії, Марокко і Йорданії.

Атака відбулася о год. 8:40 вечора і пошукування за туристами, що їх бракує, відбувалися вже коли потемніло. Пасажири, які врятувалися розповідають про паніку і про те, що на поміч треба було довго чекати. Саме в цій суматосі терористам удалося втекти на лодці і ледве чи можна буде їх зловити.

Хто були ці терористи і чому вони вибрали невинних туристів як свої жертви — невідомо і ніяка терористична група досі не бере відповідальности за ці два нові напади.

Міністер торговельної фльоти Греції Е. Яннопулюс засудив напад як „варварський акт, виімкової ненависти" і заявив, що приморська грецька сторожа шукає за вбивниками і за лодкою, в якій вони втекли.

ВІРА І ПІСНЯ — ДВІ ДЖЕРЕЛЬНІ СИЛИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

У НЮ ДЖЕРЗІ З УСПІХОМ ПРОЙШОВ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. М.) — Є імпрези, концерти, фестивалі, які, хоч і збирають багато людей, проходять непомітно і про них швидко забувають. А є такі, що викликають захоплення, про них багато говорять, довго згадують. Вони залишають після себе слід не лише у нашій свідомості, але і в історії народу.

Особливо багатий на цікаві імпрези, події нинішній ювілейний рік — рік Тисячоліття Хрищення України. Ми ще й досі з захопленням згадуємо про концерт української релігійної музики з нагоди Тисячоліття, що відбувся 14-го лютого ц.р. в Ейвері Фішер Голл Лінкольн Центру в Ню Йорку з ініціятиви Фундації ім. Мазепи у співпраці з Українським Народним Союзом і про той же концерт в Атланті. Залишаться у пам'яті поколінь і ювілейні святкування, що відбулися недавно у Лондоні та Римі.

До однієї з небуденних подій можна віднести і цьогорічний, 14-ий з черги, Український Фестиваль у Гарден Стейт Артс Центрі в Голмделі, Ню Джерзі, що відбувся у суботу, 18-го червня.

Об'єднаний хор виконує молитву „Владико неба і землі" з опери С. Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм".

Відомий український мислитель Євген Сверстюк дуже влучно зауважив, що віра і пісня — це „дві джерельні сили, що живлять українську культуру протягом століть". Оскільки рік цей — ювілейний, то й фестиваль пройшов під знаком Тисячоліття Хрищення України і в ньому як ніколи знайшли своє втілення оті „дві джерельні сили" — віра і пісня. Дві сторони нашого буття — релігійна і світська. І саме в цьому полягала небуденність фестивалю-88, його відмінність від усіх попередніх. Це відчувалося у всьому — і в значно більшій кількості станків зі зразками народного мистецтва, і в тому, що на фестиваль прибуло багато більше українських художників і скульпторів, і в багатій палітрі їх мистецьких творів, значна частина яких була присвячена славній даті нашої історії — Тисячоліттю християнства в Україні, і особливо у вдало підібраній програмі концертів.

Владики Мстислав Скрипник та Стефан Сулик і духовенство Українських Православної і Католицької Церков під час спільного Молебня.
(Світлив Ярослав Кулинич)

Про велике зацікавлення цьогорічним фестивалем свідчить і набагато більша кількість відвідувачів, і ширша географія стейтів ЗСА і міст Канади, звідки вони прибули. Значно більше було і гостей з України (і навіть з Білорусії), які приїхали на відвідини родин і вважали своїм громадсь-

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

НЕЗАЛЕЖНИЙ ПОРТУГАЛЬСЬКИЙ тижневик „Ешпресу" повідомив, що минулого місяця з Куби в Анголю прибуло 2,000 кубинських вояків, які проходять службу в ракетних військах, для зміцнення оборони проти військ Південної Африки на кордоні з Намібією. На думку авторів статті, ця акція має на меті зміцнити позиції Анголі і Куби на переговорах з Південною Африкою і З'єднаними Стейтами, на яких обговорюються перспективи закінчення війни в Анголі, яка триває уже 13 років. Кубинське поповнення прибуло буквально напередодні другої рунди мирних переговорів між представниками чотирьох країн у Каїрі.

В КОМУНІКАТІ, ОПУБЛІКОВАНОМУ після завершення триденної сесії Ради економічної взаємодопомоги (РЕВ), що відбулася у Празі, серед країн-учасниць, які підтримали рішення про створення спільного ринку країн комуністичного бльоку, названі всі країни РЕВ, крім Румунії. З тексту комунікату також можна зробити висновок, що на сесії не вдалося досягнути єдиної думки щодо радикальних реформ економічної спільноти країн Східньої Европи і їх комуністичних партнерів в інших частинах світу. За проведення реформ виступили Совєтський Союз, Мадярщина, Польща, а також, хоч і менш активно, Чехо-Словаччина і Болгарія.

НА ЗАПРОШЕННЯ ГОЛОВИ об'єднаного комітету начальників штабів адмірала Вілляма Крова начальник генерального штабу совєтської армії маршал Сєргєй Ахромєєв з покладу літаконосця „Рузвелт" спостерігав за морськими і повітряними маневрами в Атлантиці біля побережжя стейту Північна Каролайна. Маршал Ахромєєв і особи, що його супроволжували, високо відгукнулися про бойові якості американських кораблів і літаків, а також про підготову і дисципліну вояків та старшин. На запитання чи хотів би маршал, щоб совєтська фльота мала кораблі кляси „Рузвелт", Ахромєєв відповів: „Наші країни мають різну історію і різне географічне розміщення. Тому цілком зрозуміло, що наші збройні сили мають різну структуру". Кореспондент газети „Вашінгтон Таймс" Пітер Олмонд пише, що морська стратегія Совєтського Союзу досі залишається загадкою для американських військових спеціялістів.

МІНІСТЕР ВНУТРІШНІХ справ Західньої Німеччини заявив, що майже 40,000 осіб попросили політичного притулку в Західньої Німеччини з початку цього року, і кількість заяв до кінця року може перевищити 100,000. Є всі підстави сподіватися, що 1988 рік стане у Західній Німеччині рекордним щодо кількости таких заяв, перевищивши показники 1980 і 1987 року, коли понад 100,000 осіб вирішили переселитися в Західню Німеччину. Однак західньонімецький міністер підкреслив, що лише 9.5 відсотка осіб, які попросили політичного притулку, доказали, що вони мають для цього вагомі підстави, всі інші намагаються еміґрувати в Західню Німеччину з економічних мотивів. Найбільша кількість заяв надійшла від поляків — 12,136, за ними йдуть турки, югослави, іранці, ливанці і пакістанці. 36 відсотків заяв надійшло від громадян комуністичних країн.

В АМЕРИЦІ

БАЗУЮЧИСЬ НА ТОМУ, що різнородність і конкуренція піднесуть рівень навчання, велика кількість шкільних округ ЗСА уможливлюють батькам вибирати публічні школи, до яких хочуть посилати своїх дітей. Прихильники цієї зміни твердять, що це оживить шкільні програми, збільшить зацікавлення батьків у школах, куди ходять їхні діти і у висліді поліпшить оцінки учнів в загальному. Натомість опоненти цієї спроби побоюються, що можуть затратитися близькі відносини батьків зі школами їхніх округ, журба про те, що станеться з тими дітьми, які залишаються в тих місцевих школах, як і турбота про знеохоту учителів змагатися за поліпшення.

З КОЖНИМ ДНЕМ НАПРУЖЕННЯ в політичних партіях ЗСА збільшується, бо наближається реченець виборів і кандидати на президентську номінацію повинні б сильніше підкреслювати головні точки їхніх плятформ. Цим разом обидва головні кандидати на номінацію, віцепрезидент Джордж Буш і губернатор Майкл Дукакіс, є дуже обережними у своїх плянах на майбутнє. Навіть обопільна критика є обмежена і в загальному відчувається атмосферу вичікування.

ПОСУХА В ЦЕНТРАЛЬНИХ СТЕЙТАХ ЗСА до своїх жертв, крім збіжжя і худоби, в останніх днях додала ще й рибу і птахів. Інспектори тваринного і рослинного світів цих районів затурбовані з цього приводу, бо велика кількість риби і птахів здихають з браку того чи іншого середника потрібного для їхнього існування.

РІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ Епископальної Церкви ЗСА, яка відбулася в Дітройті минулого тижня, надальше залишила незмінною свою політику в справі статевої моральности, і відмовилася виключити можливости змін в найближчому майбутньому. З одного боку конференція підтвердила „біблійні і традиційні навчання невинности і вірности", а з другого закликала до „відкритого діялогу" у справах статевої моральности. Розходиться тут мабуть найбільше про дуже дискусійну справу гомосексуалізму.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year $40.00 6 months $22.00 3 months $12.00
UNA members 1 year* - $15.00 Change of address $1.00 Make check or money order payable to: Svoboda

Postmaster: Send address changes to:

Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки, money orders виставляти на: Svoboda

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Резиґнація Міза

Едвин Міз студіював право спершу в Єйльському, закінчив у Каліфорнійському університеті в Берклі. Був він федеральним прокуратором і професором права в Окленді у Каліфорнії. Від 60-тих років цього сторіччя був Міз особистим приятелем Роналда Реґена, двократного губернатора Каліфорнії. Тож не було дивницею, що Реґен, ставши Президентом, покликав Міза спершу до штабу Білого Дому, а від 1985 року призначив його на генерального прокуратора, себто — за европейським відповідником — на міністра справедливости. Але Міз, здогадно, заплутався у справи, які стягнули на нього атаки збоку демократичного Конґресу. Щоби протидіяти цим атакам, Міз сам покликав федерального суддю Джеймса МекКея за спеціяльного прокуратора, щоб він прослідив всі роблені проти Міза закиди. Коли 5-го липня цього року Міз дізнався, що названий спеціяльний прокуратор, не знайшовши нічого кримінального, передав Білому Домові в запечатаній коперті 800-сторінковий звіт свого слідства, Міз, хоч не перечитав того звіту, — скликав несподівано у Сакраменто в Каліфорнії, де він перебуває на короткому відпочинку, пресову конференцію і заявив, що „цього літа" зрікається свого становища, при тому слушно нарікаючи на 'мідія', які своїми несправедливими атаками огірчили життя йому і його родині. Сам Міз завжди твердив, що не вчинив нічого злого, і президент Реґен заявляв йому своє довір'я. Противники Міза не закидали йому доведених будь-яких злочинів, а тільки, мовляв, „неетичне" використовування свого становища в Уряді для справ, у які не повинен був заплутуватися.

Мізові закидали чимало „гріхів", — бо вже у 1983 році появилася у пресі перша колючка, що він, колишній старшина артилерії, намагався негарними засобами дістати ступінь полковника в резерві. Однак найповажнішими були два закиди. Перший стосувався його протекції, за допомогою колишнього члена штабу Білого Дому, згодом члена конґресового „лаббі" фірми, що продавала зброю, „Ведтех корпорації", — дати цій фірмі замовлення на 32 мільйони долярів. Того посередника, Лина Нофцінґера судили і засудили. Мізові, який мав невеликі власні фонди у названій корпорації, не закинули зламання закону, але — 'неетичну' поведінку. Другий закид стосувався пляну, що його схвалював і Ізраїль, повести руропровід природного газу з Іраку, що коштувало б один більйон долярів. Мізові закидали, що він буцімто впливав на ізраїльський уряд, щоб Ізраїль не перешкоджав реалізації згаданого проєкту, з якого найбільші зиски мав дістати приятель і адвокат Міза Роберт Валлях. Тут теж не виявлено, що Міз на цій історії мав би заробити якісь гроші, але закидалося знову „неетичне" використовування своєї позиції члена американського уряду для торговельно-фінасової трансакції, яка із ресортом генерального прокуратора — себто із судівництвом — не мала нічого спільного.

Кампанія проти Едвіна Міза, в якій вели перед сенатори Метценбаум і Кеннеді, була така вперта і голосна, що Міз став наче символом „неетичної" атмосфери у Білому Домі. Ясно, що у виборчому році це шкодило Джорджові Бушеві. У травні цього року Буш мав довгу розмову в чотири очі з Мізом. Після цієї розмови Буш заявив журналістам коротко, що він „вдоволений", бо Міз запевнив Буша, що він не пошкодить виборчій кампанії Буша. Тепер всі часописи, що ще нещодавно вели кампанію проти Міза, ствердили, що резиґнація Міза — це корисна для Буша подія. Вправді демократичний кандидат Майкел Дукакіс твердо заявив, що він далі атакуватиме „неетичну" атмосферу в уряді Реґена. Але це вже не будуть атаки проти Міза, бо він незабаром стане знову приватною особою і не буде причетним до будь-яких проблем Уряду та президентських виборів.

Гарно оборонив Міза редактор престижевого консервативного журналу „Нешенел Рів'ю", Вілліям Ф. Баклі, мол., до речі, приятель українців, кажучи, що якщо Міз такий „крутій" у фінансах, мовляв, то „чому він бідний", чому не став мільйонером? Як це якраз мультимільйонерами є ті, що Міза найбільше цькували...

Для президента Реґена це зле, що з Білого Дому „мідія" і демократи „вийли" ще одного відданого Президентові урядовця, але Роналд Реґен має ще тільки півроку урядувати, поки також стане приватною особою. Тож і Міз не є в цій ситуації незаступимим.

Іван Боднарук

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ О. НИЖАНКІВСЬКОГО

Відомого композитора, незрівняного диригента й заслуженого громадського діяча о. Остапа Нижанківського розстріляли поляки без суду у травні 1919 року, коли тільки після відступу Української Армії зайняли Стрий. Хоч наш народ переживав у той час дуже важкі дні й не було тоді ні однієї української сім'ї, яка не відчула б терору польського окупанта, то все ж розстріл таланованого композитора потряс до глибини всім нашим громадянством, вкрив жалобою усю галицьку Україну.

Остап Нижанківський народився 1862 року в сім'ї о. Йосифа Нижанківського, почесного крилошанина й пароха Дідушиць Великих біля Стрия. Батько належав до найдіяльніших священиків серед старшого покоління Стрийщини. Ширив наполегливо в своїй парафії акцію тверезости й написав навіть книжечку п. н. „Алькоголізм", що її видав у Жовкві 1910 року. Мати, Осипа з Тишинських, відзначалася найкращими прикметами духу як жінка, мати й українка, виховавши шістьох синів і трьох дочок на чесних і свідомих громадян та добрих народних робітників.

Після шостої кляси гімназії служив Остап три роки в австрійській армії у Львові при вулиці Валовій. Тоді нав'язав зносини з учнями нашої академічної гімназії та зорганізував серед них гарний хор. Потім скінчив там же сьому і восьму кляси та здав матуру. Мріяв про виїзд до Відня або Праги на студії в музичній консерваторії. Але матеріяльні недостатки не дали здійснитися його мріям. Скінчив теологію і став священиком. Велику частину свого життя провів у Дулібах і Завадові стрийського повіту, де був парохом.

Із сестер о. Остапа найстарша Осипа вийшла заміж за відомого колись громадського діяча й письменника о. Олексу Бобикевича, про якого д-р Є. Олесницький у своїх спомина х пише в суперлятивах. Його згадує досьогодні вся Стрийщина як ревного священика й сотрудника в Стрию, організатора міщанства та ініціятора всіх громадських установ цього міста. Він вславився особливо як автор поезій і п'єси-сатири „Настоящі", в якій висмівав наших москвофілів.

Св. п. о. Остап Нижанківський залишив по собі трьох синів. Степан — колись відомий організатор студентства, голова ЦЕСУС'у і співредактор „Національної Думки" і „Студентського Вісника". Він жив у Празі й популяризував серед чехів українську справу. Другий син, Нестор — це заслужений композитор і славний піяніст. Третій Богдан - інженер, помер на еміграції після війни.

У родині Нижанківських плекання музики передавалося з роду в рід, з батьків на дітей. Остап Нижанківський створив багато сольових пісень, дуетів, гармонізував народні пісні й колядки. Нашому загалові найбільш знані такі його композиції: „В гаю зеленім", присвячена сестрі Осипі Бобикевичевій, — „Верніться, сни мої прекрасні", „О, не забудь", „І широкую долину", „Ах, де ж той цвіт" і деякі інші. Найбільше вславився хоровими композиціями „Гуляли" (до слів О. Фельковича) і „З окрушків" (теж слова Фельковича), та сольоспівами, наприклад, „Минули літа молодії". Пісня „В гаю зеленім враз землянов" прийнялася вмить серед громадянства й не було колись ні одної музикальної панни, що не співала б її. Композиції Остапа Нижанківського захоплювали всіх, а ім'я композитора було на всіх устах. Він склав під ноти пісню київських студентів „Погуляєм цю ніч, товариші мої" і вона довгі роки була дуже популярна. В час військової служби в 1885 році видав о. Остап літографією свій дует до слів Володимира Навроцького „До ластівки" з своїх дрібних ощадностей. Громадянство розхопило вмить увесь наклад і та пісня дуже поширилася в Галичині.

Коли о. О. Нижанківський провадив у Львові учнівський хор, почав з початком 1885 року видавати музичні твори. Була це т. зв. „Бібліотека музикальна". Вийшло всіх разом 10 випусків. Велика в цьому заслуга О. Нижанківського, бо те видавництво дуже поширило музичну культуру в Галичині й причинилося до зросту музичних товариств. Кидалося в вічі, що поруч із творами учня гімназії Остапа Нижанківського, йшли пісні його професора Анатоля Вахнянина та інших композиторів. З видавничої діяльности о. Остапа треба теж згадати його „Українсько-руський співаник".

О. Нижанківський постійно листувався з М. Лисенком, який давав йому поради, звертав увагу на красу народних пісень тощо. Мав теж зв'язки з буковинським композитором С. Воробкевичем.

Стрий і стрийський повіт здавна славні своїми хорами й любов'ю до музики. Нічого дивного, адже тут довгі роки працював талановитий диригент О. Нижанківський, і напевно Стрийщина йому завдячує свою співацьку й музичну

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Юліян Мовчан

КАПІТАЛЬНИЙ ВКЛАД ДО УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОГРАФІЇ

II.

Не тільки книголюб, але й кожний пересічний інтелігентний читач знайде в цій книзі М. Бойка багато цікавих фактів з ділянки української бібліографії. Наприклад, хоч перші друкарі на Московщині — Іван Федоров (або Федорович) та Петро Мстиславець закінчили друкувати Часослов у Москві 1564 року, проте вже в 1568 році вони змушені були тікати з Москви на південь. Чому? А тому, як писав Федорович, „московська безпросвітна верхівка була на них дуже озлоблена" оскільки в друкарстві вона вбачала „зло"(?). Побувши трохи в Заблудові (Польща) і видавши там Часослов та Псалтир 1570 року, Іван Федорович потім виїхав до Львова, де були ще кращі умови для друкарської праці. Тут, у Львові, за чергою він відкрив третю друкарню (перша була в Москві, а друга — в Заблудові). Тут, у княжому Львові, він 1574 року надрукував „Апостола" та букваря-граматику. Мало цього: на запрошення князя К. К. Острозького, вже на початку 1575 року Федорович прибуває до Острога на Волині, знову будує нову друкарню. М. Бойко подає, що на українському Заході Іван Федорович надрукував дотепер відомих 10 книг, або, як пише Я. Ісаєвич — 70 відс. усього тоді виданого. За цю працю він був названий „друкар книг перед тим невиданих".

Характерним є і те, що російські дослідники книгознання, — як пише Бойко, — зовсім промовчують українську друкарню в Острозі — першу на Сході Европи. Так само вони зовсім промовчують першу українську бібліографію на Сході Европи, яку опрацювали вчені та літературний гурток Острога.

Із зростом друкарства розпочався зріст також приватних бібліотек. Наприклад, Петро Могила (1596-1647) — „велика постать доби", мав бібліотеку кількістю 2,131 книг. Книжки були видані різними мовами і на різні теми — релігійні, філософські, з математики і т. д. Після його смерти бібліотека була передана Київській академії, яка, на превеликий жаль, 1780 року згоріла, — залишилося лише три книги...

Великим книголюбом був Степан Яворський (1658 — 1722) — один з архітектів перебудови Московощини на европейську моду, галичанин (походив з Яворова) і митрополит Рязанський. Будучи примушеним проживати на холодній півночі, постійно скаржився на „неудоботерпимое время", сильно тужив за Україною. Перед своєю смертю Яворський написав „Елегію" латинською мовою, в якій наче з найближчою і найріднішою особою він виливає свою смертельну тугу і жаль, що вже ніколи не зможе насолоджуватися своїми книгами, які були для нього „нектарем, медом, славою, раєм, любов'ю і потіхою"... (Ст. 93-94).

Граф і генерал Милорадович (1839-1905) — історик і генеалог, з роду в рід збираючи книги, мав у своїй приватній бібліотеці 16,000 книг. Милорадовичі у маєтку Любечі на Чернігівщині зберігали архів та документи гетьмана Павла Полуботька та інших.

Також був великим книголюбом гетьман Іван Мазепа (1639-1709). Він асигнував значні суми грошей на потрібні книжки. Це за його гроші 1708 року було надруковане Євангеліє в Алеппо арабською мовою. При цій нагоді варто зазначити, що вже в бібліотеці Ярослава Мудрого у Св. Софії в половині XI століття, за обрахуваннями знавців, налічувано до 850 книг. Усі вони, звичайно, були рукописні.

Іван Франко, хоч був перевантажений літературною та зарібковою працею, проте ще якось знаходив час і для праці в ділянці рідномовної бібліографії. Зокрема, він зробив доповнення до бібліографії Левицького, а також був ініціятором заснування в Галичині товариства краєзнавства. В 1883 році зорганізував серед студентів Етнографічно-статистичний гурток у Львові.

У новітні часи для популяризації української книжки велику ролю відіграли такі друковані органи, як журнал „Київська старина", яка кожного року публікувала до 60 рецензій та оглядів на книжки; „Літературно-Науковий Вісник" у Львові, який був свого роду національною трибуною українців протягом кількох десятиліть, „Ілюстрований календар „Просвіта" у Львові, „Рідна Хата" (Київ, 1909-1914), журнал „Нова Громада", що почав виходити 1906 році, та інші.

Було б несправедливим не згадати при цій нагоді Михайла Комарова „опікуна українознавства". Будучи уродженцем села Дмитрівки на Січеславщині, після закінчення Харківського університету, він свою активність в ділянці української культури проявив в найбільш тяжкий період для діячів нашої культури — 1880-ті роки, тобто, в роки видання Емського указу царя Олександра II в 1876 році про заборону друку та поширення книжок українською мовою. Шедевром творчости. М. Комарова вважають його „Бібліографічний покажчик нової української літератури", опублікований на сторінках українського альманаху „Рада" за 1883 рік.

Не в меншій мірі прислужився для української бібліографії Іван Левицький — видатний бібліограф Галичини. Він власними руками перегорнув і переглянув тисячі журналів та часописів та зробив виписки потрібного йому матеріялу, на підставах якого склав бібліографічні кодекси подиву гідні навіть сьогоднішнім бібліографам.

Все вищеподане — лише мала частина всього того цінного, що подав у своїй капітальній праці д-р Максим Бойко, — ще один з когорти найвидатніших українських бібліографів.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!

Д-р мед. Роман Осінчук

Дещо про шкідливу дію сонця на вакаціях

Після довгої, не раз не дуже приємної у нас весни, ми всі чекаємо літа та корисного відпочинку подальше від гамірливого, закуреного димами та брудного міста, на лоні природи, в околиці гір чи на морських пляжах, а що найважливіше в обіймах благодатного сонця, якого так мало маємо серед вузьких вулиць та багатоповерхових кам'яниць великих міст. Того сонця очікують і старші люди й особливо наша шкільна молодь, відкладаючи книжки на полицю та шукаючи дозвілля серед зеленої природи та в обіймах сонця чи розради у водних купелях гірських рік, озер чи бурхливих хвиль на морських пляжах.

Але й тут треба не раз дивитись з острахом на тих безжурних вакаційників, що, довгими годинами вигріваючись до сонця, опалюють свою шкіру неоднократно до такого ступеня, що в ній розвивається запальний вже хворобовий стан, із сильним зачервоненням та болісним опухом на цілому тілі. Тож із сонцем треба бути обережним! На це особливу увагу звертає д-р П. Робінс, президент Фундації дослідів пістряка (рака) шкіри в Ню Йорку. Він підкреслює, що кожного року у понад 525,000 американців розвиваються шкірні пістряки в наслідок надмірного опалювання шкіри сонцем чи ультрафіолетними променями. Серед тих випадків шкірних пістряків треба розрізнити троякого роду новотвори. Біля 400,000 випадків є т. зв. бейзел-сел-карсіноми, які найчастіше розвиваються на поверхні носа чи довкола очодолу. Це тип найменше злосливих пістряків, які розвиваються відносно поволі не раз роками у формі плоских неболісних малих і круглих згрублень шкіри.

Друга група — це більш злосливі шкірні пістряки, що розвиваються в різних місцях шкірної поверхні у формі піднесених, круглих, а часом нерегулярних грудок з лусками на поверхні, дещо часом вразливі на тиск та часто з плоскими заглибленнями в середині такої грудки. Статистично їх нараховують в Америці понад 100,000 випадків. Але найбільше небзпечними для людини є шкірні ракові зміни — меляноми чи меляносаркоми, темно-червоні чи чорні кольором, які розвивають на родимках, себто ясночервоно забарвлених округлих малих плямках, які в більшій чи меншій мірі знаходяться на шкірі, від малої дитини починаючи, — це дуже злосливі новотвори, які, якщо в час не усунені, дають перекиди до різних органів тіла та ведуть до смерти не раз у 30 відс. стверджених випадків. Цей ряд шкірних пістряків відсотково росте з року на рік, і, за твердженням проф. мед. В. Робінзона з Денверу, в році 2000 треба очікувати біля 100,000 випадків. До поширювання шкірних раків причинюються деякі інші чинники, як Рентгенові насвітлення, збільшена радіяція різних радіоактивних тіл та діяння хемічних речовин в індустріяльних країнах, зокрема ЗСА. Проте таки 90 відс. тих випадків є наслідком дії надмірного сонця чи ультрафіолетних променів, яких у більше згущеній формі затримує, створена індустрією, Заслона утворена з різних газів але найбільш з двоокису вуглиця, якого випускають з повітря мільйони-мільйони автових пальників чи комини фабрик і камениць. Новотворову дегенерацію у шкірних раках сьогодні наука пояснює браком контролі росту й розвитку клітин в наслідок шкідливої дії ультрафіолетних променів на гени, що кермують розвитком здорових клітин шкіри.

Мабуть загальновідомою справою є те, що найбільш чулі на соняшні проміння є ясноволосі бльондини зі синіми, сірими чи зеленими очима, та руді люди з червоним волоссям, хоч не виключені від шкідливої дії сонця і мурини. Всякі згадані новотворові зміни можна вилікувати, в час їх усуваючи. І про це треба думати та час від часу оглянути своє тіло, чи нема якихсь змін, грудковатих згрублень на шкірі, а головно добре пам'ятати географію родимок на тілі. Тому не шкодить бодай раз у місяць оглянути своє тіло особливо старшим людям. А ще важливіше всякі зміни вчано показати своєму лікареві. Коли ж ви їдете на вакації, то не бійтесь сонця. Проте вживайте умірковано і в ранніх чи пополудневих годинах та поступово починайте своє насвітлювання від 15 - 20 хвилин, кожного дня додаючи 10 - 15 хвилин. Продовжуйте таку соняшну купіль до півтори години денно. Ще краще поділити час на два окремі сеанси. Це в першій мірі відноситься до старших людей, які повинні теж заслоняти голову якимсь широким капелюхом. Дещо охороняють теж шкіру різні-прерізні рідкі масті і т. зв. 'льошени'. Очевидно, на морських пляжах треба ще більш уважати, як в горах, бо там є сильніша дія сонця. Жінки повинні особливу увагу звернутати на опалювання лиця, бо надмірне діяння сонця на шкіру лиця може теж бути причиною творення передчасних зморщок. А врешті треба хоронити теж очі від сонця, уживаючи темні окуляри, найкраще темносинього чи дещо фіолетного кольору. Але не бійтесь сонця, бо воно теж потрібне для здоров'я. Проте вживайте його оглядно та згідно зі здоровними вимогами.

Оксана Бризгун-Соколик

У ВІСІМДЕСЯТИЛІТТЯ Ю. ШЕРЕГІЯ

II.

Засновником і керівником оперети „Українського народного театру" в Пряшеві був Ю. Шерегій два роки 1954-56. Перед своєю ліквідацією оперета УНТ була ще на гастролях у Польщі.

З 1956 по 1959 рік він був режисером „Державного сільського театру" в Братиславі, де поставив дев'ять вистав. Коли той театр зліквідовано, Шерегія запросили до Угорського обласного театру в Комарному.

З 1960 по 1962 рік був музичним драматургом та режисером Парку культури і відпочинку в Братиславі. З 1963 по 1969 рік був він педагогом-режисером драматичного відділу Народної школи мистецтва в Братиславі. Рівночасно і режисером-гостем в Домі ЧСРД у Братиславі.

Окремим періодом у житті Юрія Шерегія була його діяльність у Югославії, яка вдруге почалася 1967 року, коли вперше після Другої світової війни він прибув на запрошення Реґіональної ради для режисур до українських самодіяльних театральних ансамблів у Бачці, Срему, Боснії і Славонії. Тут, до 1983 року, бував 12 разів і поставив 30 вистав, влаштував 29 курсів українських народних танців з молоддю. З 832-ма учасниками простудіював 33 різні народні танці та ряд танців в оперетах — в Руському Керестурі, Вуковарі, Міклошевцях, Петровцях, Славонському Броді, Липовлянох, Козарці, Прняворі, Баня Луці та на семінарах на Ліповачі й у Борові.

У 1971 році заініціював та заснував у Братиславі Клюб ім. Тараса Шевченка — приятелів, побратимів міста Києва, для українських громадян і молоді з кількома секціями: драматичною, хоровою, танцювальною.

У Кошицях викладав на філії „Високої школи музичних мистецтв" предмет „Наука про режисуру", а також і „Науку про театр" (1949-54). Рівночасно заснував в цьому місті Кружки Станіславського, в яких викладав і практично аплікував його систему про авторське „перевтілення" до образу. У своїх постановках Ю. Шерегій придержується методи психологічного реалізму.

(Життєпис за Юрієм Гривняком та Романом Мизьом з журналу „Нова Думка" ч. 58, січень-лютий 1987, видає Союз Русинів і Українців Хорватії, Буковар, Югославія).

Тому, що велику частину свого життя і театральної праці Ю. Шерегій провів у Словаччині, там головно і відзначали його з його патріярхальним літтям, зазначуючи всюди про його життєрадісність, постійну систематичну працю в театрі ще й посьогодні... „...хоч я вже тепер активну режисуру в нашому театральному ансамблі тут не виконую, але в тих операх, що я готував з ансамблем, ще помагаю тоді, коли їдуть на гостинні виступи: отак ще маємо весною грати в Празі „Запорожця за Дунаєм", а дві малі опери „Ноктюрн" і „Вечорниці" на днях у Нових Замках, в травні у Межилаборцях на фестивалі драми, в Кошицях, і ще й тут знову... " (січень/87, лист до Івахнюків).

Одночасно Ю. Шерегій працює над своїми споминами, які будуть великим доповненням історії українського театру: „...Весь свій час я присвячує тепер вже остаточному викінченню своїх 'Театральних спогадів', що я вже довів до 1983 року — за працю в Югославії, а ще викінчую за роки 1970-1985 про іншу діяльність — тут в нашому ансамблі і поза ним... Дуже буду радий, якщо це мені пощастить зробити хоч до року 1989 !" (з того самого листа).

Ювілят працює і над новим драматичним твором. „...Крім того працюю над третьою історичною драмою із задуманої 'трилогії': я писав по порядку спершу із 13 сторіччя — ('Золотий меч'), далі з 11 сторіччя — ('Анастазія'), а третя буде з 9 сторіччя ... Хотів би цю написати до 1988 року... (той сам лист).

Словацький квартальник „Жівот" — („Життя") присвячує величезну ілюстровану сторінку Шерегієві, де згадано, між іншим, що „...він режисерував понад 260 оперних і театральних вистав, як актор створив 130 постатей в різних п'єсах, написав 29 театральних п'єс, на українську і словацьку мови переложив дальших 25 п'єс, є автором теоретичних праць орієнтованих на театрального актора-аматора".

Газета „Глас Люду" — („Голос народу") підкреслює його вклад у розвиток словацького театру, його постановки українських творів на словацьких сценах. „Шерегій впровадив перший раз на словацьку сцену „Наталку Полтавку", „Запорожця за Дунаєм", „Сорочинський ярмарок", „Марусю Богуславку" та інші твори українського драматичного і оперного репертуару" (Мікулаш Неврли, Глас Люду, 17 січня 1987).

Автор Мікулаш Неврли згадує, що з нагоди ювілею 80-ліття буде повторена постановка „Вечорниць" та „Ноктюрна" Лисенка, прем'єра яких відбулася в Братиславі в листопаді 1985 року. Югославія і Чехо-Словаччина віддають поклін людині, яка все своє життя присвятила театральному мистецтву. За свою многогранну працю Ю. Шерегій увійшов до Енциклопедії Словаччини і дістав відзначення від словаків, як заслужений працівник культури".

Обидві статті констатують із жалем факт, що „історія театру" Шерегія лежить в машинописі, ще не видрукована, 1,350 сторінок машинопису і багато автентичних фотографій.

На закінчення статті М. Неврли пише, що свої успіхи завдячує Юрій Шерегій вирозумінню та допомозі дружини Анни... А Ю. Шерегій у листі з 27-го липня 1988 року пише: „...На днях ждемо дальшого правнука..."

Тож будьмо знайомими і ми тут з Юрієм Шерегієм, з його діяльністю, з його працею і перешлім визначному українському драматургові, акторові, режисерові та другові-пластунові у його 80-ліття в далеку Братиславу сердечний привіт!

ВІРА І ПІСНЯ — ДВІ ДЖЕРЕЛЬНІ СИЛИ...

(Закінчення зі стор. 1)

Губернатор стейту Ню Джерзі Том Кейн (у вишитій сорочці) проголошує 18-те червня Днем української спадщини.

Виступає ансамбль „Нова" з Ню Йорку.

На сцені амфітеатру — танцювальний ансамбль „Каштан" з Клівленду.

Велике захоплення у гостей фестивалю викликали писанки.
(Світлила Христя Лапичак, „Український Тижневик")

ким обов'язком взяти участь у цьому святі української культури.

Як завжди, першими включилися у фестивальну програму кулінари. Всі вони, звичайно, ставили перед собою дві цілі: накормити відвідувачів і принести дохід своїм церквам, культурним і громадським установам. За їх труд і посвяту велика їм подяка. Ніхто і в гадці не має змагатися з Іваном Котляревським щодо кількости і різноманітности страв, описаних в „Енеїді". Але як добре було б хоч раз у рік на подібних фестивалях, де збирається багато гостей різних національностей, показати нашим друзям, що ми маємо не лише традиційні вареники чи пироги (на жаль, рідко зі сиром, а їх так любили наші славні предки-козаки), але й багатющу українську кухню, якій може позаздрити не один народ. Взяти хоча б наші полтавські галушки. Не пахне ними на фестивалях. Нема їх і в українських ресторанах. А багатство національної кухні теж свідчить про культуру народу.

Любителі спортових баталій з цікавістю спостерігали за поєдинками дружин копаного і відбиванкового м'яча. В цьому році у спортовій програмі взяло участь 11 дружин, що теж є рекордним. Про підсумки цих змагань обширно розповів у „Спортових вістях" нашої газети Омелян Твардовський, який був відповідальним за спортову програму.

Багато відвідувачів та гостей фестивалю з цікавістю розглядали зразки українського народного мистецтва, що розмістилися на численних станках під шатрами. Тут і кераміка, і вироби з дерева, вишивки, писанки, біжутерія. Майже кожен знаходив щось до вподоби і купував на згадку. Особливо великим попитом користувалися касети, платівки з записами музичних творів відомих ансамблів, співаків чи композиторів.

Приємно було бачити на фестивалі багато молоді, дітей. Це ще раз свідчить, що молоде покоління українців не стоїть осторонь, а переймає традиції, кермо своїх батьків, щоб продовжити все те краще, що є в нашого народу. І взагалі увесь цей фестиваль — теж справа молоді. Бо і голови Фестивального комітету Рома Лісович-Миськів та Люба Сіра, і переважна більшість членів нинішнього комітету — молода генерація, народжена тут, на землі, що стала для їх батьків прибраною батьківщиною у грізні роки воєнного та післявоєнного лихоліття.

В год. 11:45 на площі під відкритим небом почався концерт молодих виконавців. Його відкрив танцювальний ансамбль „Запорожє" з Перт Амбою, Н. Дж., керівником якого є Роман Шевчик. Довгими апльодисментами глядачі нагороджували кожен виступ цього ансамблю: танець „Привітальний", „Полтавський танець", „Танець зі шаблями".

А який фестиваль, чи то в Джерзі Сиґі, чи то в Ню Йорку, може обійтися без Олі Ходоби, солістки-бандуристки ансамблю „Гомін степів"! Олю добре знають і люблять українці Америки, Канади. На цей раз вона співала в дуеті з Даркою Лещук. І, як завжди, з великим успіхом. А для Роні Стойко-Лозинської цьогорічний виступ на Українському Фестивалі був дебютом, хоч і вона вже відома українській публіці. У 1984 році, наприклад, Роня успішно виступила в українській програмі на Олімпіяді в Лос Анджелесі.

Сподобався всім і популярний танцювальний ансамбль „Сизокрилі" з Ню Йорку, мистецьким керівником і хореографом якого є Рома Прийма-Богачевська — відома популяризаторка кращих зразків українського танцювального мистецтва.

Вперше на фестивалі у Голмделі виступили пастор Джордж Давидюк, Павло Ходневич та Антін Верес тріо з української євангельської церкви в Юніон. Вони виконали дві пісні: „Молю Тебе" і „Щасливий я". Ансамбль цей добре відомий серед євангеликів Америки, Канади, інших країн, де вони побували, а також в Україні, бо їхні виступи часто передаються через радіовисильню. Хлопці випустили уже 14 платівок і касет з найновішими чудовими релігійними піснями з України.

Після концерту відбувся спільний Молебень з участю ієрархів Української Католицької та Православної Церков Владики Стефана Сулика та Владики Мстислава, а також пастора євангельської церкви з Юніону, Н. Дж., Джорджа Давидюка. Хлібом-сіллю привітала Владик і українське духовенство „соборна українська громада". Владика Стефан Сулик звернувся до зібраних зі словом-привітанням. Він згадав про початки християнства, про події, які відбуваються нині в Україні у справі легалізації УКЦеркви. „Протягом останніх двох тижнів про Українську Католицьку Церкву заговорив увесь світ. І заслуга в цьому наших братів і сестер в Україні, які, незважаючи на терор, продовжують боротися з тиранією. І цим вони здивували увесь світ", — сказав Владика Сулик. Він закликав до єдности як громадської, так і церковної, бо „лише спільними силами ми зможемо вибороти кращу долю рідному народові".

Блаженніший Митрополит Мстислав відчитав молитву за Україну, „за братів наших і сестер, що караються у в'язницях", яку закінчив словами: „З'єднай нас усіх в єдину велику Христову сім'ю, щоб всі ми як брати славили величне ім'я Твоє... Очисти нас у Тисячоліття Твоєї опіки над народом українським від усякого лукавого, що зневажає людину та знецінює її".

Була відчитана заява первоієрархів Українських Церков, прийнята 29-го травня ц.р. у Лондоні з нагоди посвячення пам'ятника св. князеві Володимирові Великому, яку присутні на Молебні зустріли бурхливими оплесками як заклик до єднання. Потім Владика Мстислав виголосив патріотичну проповідь, в якій, зокрема, сказав: „День воскресіння України наближається і ми повинні бути готовими гідно зустріти його. Вся Україна відчуває це наближення Великодня нашого народу. Наступає відродження Української Автокефальної Церкви на Україні... Україна чекає нашого голосу".

Слова Владики часто перериралися оплесками, а на очах у багатьох виділи сльози — свідчення того, як глибоко народ прагне до єдности, братерства — релігійного і політичного.

Були відспівані многоліття Владиці Мстиславові, Патріярхові і Кардиналові Мирославові Іванові Любачівському, Владиці Стефанові, духовенству.

Об'єднаний хор католицької церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку та православної церкви св. Вознесіння з Мейплвуду, який співав під час Молебня, відспівав „Боже Великий єдиний".

„Я вірю, що ця наша молитва долетить до нашої України", — сказав Владика Мстислав і заінтонував національний гимн „Ще не вмерла Україна", який підхопила кількатисячна громада.

О 4-ій годині почався концерт в амфітеатрі, який завжди є вершиною фестивалю. Відкрили вечірню програму голови Фестивального комітету Рома Лісович-Миськів (по-українськи) і Люба Сіра (по-англійськи). Вони привітали гостей і висловили надію, що святкування ювілею Тисячоліття буде „іскрою духовного відродження і національного збудження серед українців на еміґрації і на батьківщині", а також подякувала Владикам за „відслуження спільного Молебня та звеличення своєю участю цього свята" і спонзорам за фінансову допомогу, Українському Конгресовому Комітетові, Комітетові Тисячоліття та всім членам Фестивального комітету за підтримку і співпрацю.

Від стейтової Координаційної ради Відділу УККА присутніх привітав голова Володимир Янів, а від місцевого Комітету Тисячоліття його голова д-р Іван Головінський. Зі щирими словами привіту звернувся до учасників свята губернатор стейту Ню Джерзі Том Кейн, який проголосив день 18-го червня днем української спадщини. Привітавши присутніх зі святом Тисячоліття Християнства, він відзначив, що українці „відіграли велику ролю в економічному розвитку Америки". Привітальну телеграму учасникам фестивалю надіслав президент Роналд Реґен. Її прочитала Р. Лісович-Миськів.

Соліст Стефан Шкафаровський відспівав американський гимн, який підхопили сотні глядачів.

Концерт складався з двох частин — духовної і світської. У першій частині, яка була присвячена ювілеєві Хрищення Руси-України, були виконані переважно релігійні твори. На сцені амфітеатру виступили об'єднаний хор у складі 300 хористів (Митрополичий хор, хор „Прометей" та хор української православної церкви), відомі солісти бас Стефан Шкафаровський, тенор Богдан Чаплинський, сопрано Оленка Геймур, ансамбль „Нова" з Ню Йорку, танцювальний ансамбль „Каштан" з Клівленду та дівочий ансамбль „Євшан-Зілля" з Міннеаполісу. Майстром церемоній був Ярослав Семчишин. На закінчення був виконаний український гимн.

Після фестивалю я запитав кількох гостей про їх враження від цього свята української культури.

— Я часто буваю на етнічних фестивалях в Артс Центрі, але не можу назвати жодного народу, який так підтримував би свої традиції, духовну спадщину, як це робите ви, українці. За це вам честь і шана! — сказав американський студент Джан Ґрін.

— Ваші чудові пісні для мене загадка! — додав поляк Ян Качмарик.

Мимоволі пригадалися слова нашого поета О. Олеся:

І де ми сили беремо
Тягти віки своє ярмо,
Ворожі сльози утирати
І посміхатися крізь
грати!

Багато цікавих вражень висловив гість з України (з певних причин не називаю його прізвища).

— На такому фестивалі я вперше... Я ніколи навіть не міг подумати, що наші брати на чужині можуть мати такі чудові ансамблі, можуть так успішно організувати таке велике свято української культури. Ви почуваєтеся тут наче господарі. Я зовсім не відчуваю, що я в Америці. Скрізь на фестивалі — український дух.

— Все було „бютіфол"! Краще бути не могло! — ніби підсумовуючи, сказала Ева Адамчик з Джерзі Сиґі.

Про фестиваль широко писала місцева американська преса, особливо з похвалою відгукуючись про українські пісні, танці, про любов до рідного, до збереження традицій.

Після закінчення концерту у готелі Рамада в Іст Гановері відбулася велика забава. До танців грали оркестри „Соловеї" з Торонто та „Чарівні очі" з Коннектикат.

Збори Жіночої Організації при ХОС

Сьомого травня відбулися загальні збори Жіночої Організації з численною участю членкинь. Збори відкрила молитвою голова проф. Оксана Борушенко, яка привітала всіх присутніх та прочитала порядок нарад. Предсідницею зборів вибрано Олю Горачук, секретарювали Регіна Лапунька-Рубінець і Ангелина Чечко.

Обширний звіт з праці управи подала Оксана Борушенко, звертаючи увагу присутніх головно на діяльність суботньої школи, в якій у цій каденції навчалися діти і дорослі української мови, історії та географії України. Відбуто також курси народних танців, співу, пасинкарства, українських художніх вишивок. Також проведено спеціяльні лекції української мови для учасників фолкльорної групи „Барвінок". За цих два роки у „Рідній Школі" було до 150 учнів, поділених на садочок, першу, другу і третю кляси і дві групи старших. Учителювали: Ангелина Чечко, Євгенія Мазепа, Мірна Волошин-Ковалюк, Анна Марія Мазепа і Олеса Марія Волощук, яким голова Жіночої Організації склала признання і найщирішу подяку за труд, час і працю, що дарували на добро нашого суспільства. У звіті проф. Борушенко відзначила працю культурно-освітньої референтури, імпрезової, організаційної, суспільної опіки, музею, бібліотеки, а також організаційних зв'язків. Присутні уділили звітові й уступаючій управі абсолюторію.

Після короткої перерви членкині одноголосно вибрали нову управу на каденцію 1988 у такому складі: почесна голова — Ольга Горачук; голова — Оксана Борушенко, заступниці голови — Тетяна Бащин і Антонія Сисак, секретарі — Лідія Єлин і Ірена Хома, скарбники — Ксеня Білоніцка й Аллія Мацюра, культурно-освітня референтура: Ангелина Чечко, Лідія Палузишин, Мірна Волошин Ковалюк, Регіна Лапунька-Рубінець і Розаура Бащин, імпрезова референтура: Ада Хома, Елевтерія Кірций, Емілія Квасйиця, Марія Ковалюк; Марія Парубочий, Марія Прийма, Нелі Гикавий і Віра Климчук-Фернандес, суспільна опіка: Анна Піасецка, Катарина Бундза, Марія Емілія Кудла, Марта Безручка й Ольга Юркевич, музей і бібліотека: Євгенія Мазепа, Марія Кирилович Волошин і Надія Мазепа Гонсалвес, контрольна комісія: Марія Волощук, Ольга Костінь і Павліна Чайка Милусь. Новобрана голова щиро подякувала за довір'я до неї, і заохотила все жіноцтво до співпраці, головно в році нашого такого важливого Тисячоліття.

Присутні обмінялися думками, даючи різні пропозиції щодо організаційної праці. Предсідниця зборів Оля Горачук побажала ще більших успіхів у майбутньому та щоб жіноча організація далі росла і розвивалася на добро й славу української нації. Збори закрито відспіванням молитви „Боже Великий".

Оксана Борушенко

НЕ МЕНШ ЯК 26 ОСІБ загинули у югославській столиці від небувалої спеки, яка стоїть там останніми днями. Як повідомляє београдська газета „Політика", в найгарячіший день, 3-го липня, в столиці загинуло від спеки 11 осіб. Минулої середи температура у Београді досягла 104 степені Фаренгайта. Із-за цього у столичні шпиталі у ці дні прибуває на третину більше хворих, ніж у звичайні дні.

ТОКІЙСЬКА ГАЗЕТА „Йоміурі Сімбун" повідомила про арешт північнокорейської супружої пари, обвинуваченої у зборі розвідчої інформації і спробі завербувати громадян Південної Кореї. Заарештований 69-річний Чу Кйон Со формально займав посаду президента торговельної компанії „Сангса" і у справах фірми часто літав з Токіо у Пхенья. При обшуку в домі Ч. Со були знайдені числа телефонів, особисті записи та інші матеріяли, які викривали його як шпигуна. За даними токійської поліції, агенти, що їх завербував Со, як японці, так і громадяни Південної Кореї, під різними претекстами відвідували Північну Корею, де проходили розвідчу підготову.

У СУБОТУ, 9-ГО ЛИПНЯ Ц.Р., в лікарні клівлендського передмістя помер на 61-му році життя Джекі Прессер, президент Міжнародної профспілки водіїв. Знавці профспілкових справ твердять, що перехід головування у профспілці буде спокійним без зайвого розголосу, бо Д. Прессер за час свого головування зумів поставити профспілку на солідну організаційну базу.

У Харкові...

(Закінчення зі стор. 1)

— голова клюбу, поет, філолог, Віталій Калиниченко — ведучий клюбу, філолог, економіст, Маріна Богайденко — секретар клюбу інженер, Ігор Кравців — інженер, Валерій Бондар — архітектор, Отець Маляр, Олександра Ковальова — кандидат філологічних наук, Ірина Калиниченко — філолог, викладач англійської мови Харківського університету, Євген Захаров — кандидат технічних наук, мистецтвознавець, Олександер Криворучко — поет, інженер-математик.

За участь у демонстрації 19-го червня зазнає переслідувань колишній політичний в'язень С. Сапеляк. Поетові загрожували депортацією до Чорнобиля. Від 22-го червня С. Сапеляк мав розпочати голодівку на знак протесту проти цькувань з боку органів державної безпеки.

У вівторок, 21-го червня С. Сапеляка викликано до міліції, де йому заявили, що він під домашнім арештом і не сміє покидати міста через націоналістичне збудження народу, як висловилося КГБ. 22-го червня його етапуватимуть до Чорнобиля, де він останеться на необмежений час. Дехто з міліції однак заявив Сапелякові, що для нього вже підготовлено місце там, звідки він недавно прибув. Сапеляк був 7 років на Уралі та 3 роки на засланні. Сапеляк не почувається до вини і перед владою і перед самим собою, бо він вважає, що поступив так, як це зробила б кожна чесна людина в світі. 22-го червня Сапеляк розпочав голодівку, яку лише тоді припинить, коли його залишать жити в Харкові і залишать в спокої.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п.
інж. ПЕТРА ПІКА ПЯСЕЦЬКОГО
ЗАУПОКІЙНІ СВ. ЛІТУРГІЇ
будуть відправлені
10-го ЛИПНЯ, 1988 р. в церкві Царя Христа о год. 9-ій рано, в Бостоні, Масс.
17-го липня, 1988 р. в церкві св. Родини о год. 8-ій рано, Вест Айслип, Н. Й.
За молитви просить родина Покійного

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в неділю, 10-го липня 1988 р. по довгій і тяжкій недузі відійшов у Вічність наш Найдорожчий Муж, Батько, Дідо, Брат, Вуйко і Шваґер
бл. п.
ЗЕНОН БОГДАН САГАН
проф. емерит католицького університ. Niagara Falls, N.Y. N.Y.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в середу, 13-го липня 1988 р. в церкві св. о. Миколая при вулиці Fillmore, Buffalo, N. Y. о год. 10-ій ранком.
У глибокому смутку:
дружина — МАРТА
доньки — ХРИСТИНА з мужем П. НОРМАНОМ
— ЛЯРИСА з мужем П. БІССОНЕТТЕ
внуки — ТАРАС, МАЯ, БОГДАН
брат — ТЕОФІЛЬ з Родиною у Львові.
дальша рідня — МАРІЯ ПАШКОВСЬКА з Родиною
СОФІЯ МИХАЙЛИШИН з Родиною, МАРІЯ МУЛЬКЕВИЧ і СЛАВА САЙКЕВИЧ у Львові.

ПРОІРАНСЬКА ТЕРОРИСТИЧНА група Організація революційної справедливости передала в редакцію бейрутської газети „Ан Нагара" заяву такого змісту: „Увесь світ знає, що в наших руках досить козирів, одним з яких ми вважаємо американських закладників. Ми не вагатимемося прийти на відплатні заходи щодо вбивць і їх спільників. Присутність фльоти ЗСА в районі Перської затоки ставить під загрозу американські інтереси і життя американців у всьому світі". До заяви була прикладена фотографія з пашпорту одного із закладників — американського журналіста Едварда Трейсі. Організація революційної справедливости твердить, що в її руках перебуває ще один американець — співробітник Американського університету в Бейруті Джозеф Сісіппіо.

Д-р М. Лісничий — новий український лікар в Пенсильванії

З приємністю повідомляємо, що українська спільнота збагатилася ще одним професіоналістом, доктором медицини Миколою Лісничим.

Д-р М. Лісничий

Микола є сином Олексія Лісничого та Катерини Архімович-Лісничої, доньки нашого визначного вченого сл. п. проф. Олександра Архімовича. Середню школу закінчив 1976 року, а стейтовий університет Ню Йорку в Стоні Брук в 1980 році, отримавши ступінь бакаляврa з біології і хемії. В тому ж році М. Лісничий започаткував навчання в медичній школі в Тампіко Мехіко. Після двох років, склавши відповідні американські іспити, продовжує науку в Бруклинській медичній школі, де в 1985 році отримав диплом доктора медицини в ділянці внутрішніх хвороб та хірургії.

Від липня 1985 року після закінчення навчання молодий лікар відбув практику внутрішніх хвороб в Медичному центрі Річмонду, Н. Й., яку й закінчив в червні ц.р. з правом провадження приватної практики.

Будучи школярем, Микола перебував щороку в літніх таборах на „Верховині" та в таборі ОДУМ „Київ" біля Кергонксон, Н. Й. Він послуговується гарною українською мовою.

Висловлюємо признання успіху на трудному шляху до осягнення наміченої мети та бажаємо рівнож успіхів в його професійній праці.

Н. Н.

Світлій...

(Закінчення зі стор. 2)

традицію, бо довго працював він як диригент у стрийському „Бояні". В його хорі панувала завжди незвичайна дисципліна, а що були в ньому теж гарні танцюристи, тому поява хору Остапа була всюди побажана й розбуджувала товариське життя. Кожний його виступ у „Зорі" поглиблював національну свідомість міщанства.

У 1903 році з нагоди свого 35-літнього ювілею приїхав до Львова М. Лисенко з С. Єфремовим і Є. Чикаленком. Галицька Україна вшанувала нашого великого музику концертом. У залі т. зв. старого театру, в тій самій залі, у якій 1847 року концертував славний Франц Ліст, диригував О. Нижанківський хором, що складався з трьох сотень співаків.

Але О. Нижанківський був не тільки композитор і диригент, але й визначний громадський діяч. У його домі в Дулібах і Завадові сходилися щонеділі довколишні вчителі, що їх о. Нижанківський запрошував на обід. Після обідів велися тут постійні гутірки про організацію громадського життя. Постійними гостями пароха-композитора були такі заслужені народні вчителі як Петро Кобат, Інокентій Захаріїв, Омелян Пасіка та Іван Гавран. Між хазяїном дому й тими людьми панувала щира атмосфера й постійна виміна думок. Вони складали йому звіт із своєї цілотижневої праці в своїх громадах, а він давав їм напрямні. Після таких звідомлень розвивалася дискусія, обговорювано плян дальшої праці. Вчителі реалізували в своїх селах думки о. Нижанківського й вели установи, які він оснував у трьох селах, що належали до його парафії (Завадів, Дуліби й Голобутів). Сміло можемо сказати, що якщо ті три села належали в стрийському повіті до найкращих і найсвідоміших, то це заслуга о. Нижанківського та його співпрацівників, народних учителів.

Завдяки о. Нижанківському постала в Завадові перша „райфайзенка". Була це перша кредитівка в тих трьох селах і неодне хазяйство врятувала вона від руїни.

Нижанківський і Кобат часто думали про молочарство, але ні один із них не мав підготови до ведення цієї важливої ділянки сільського господарства. Тому о. Нижанківський звернувся до д-ра Є. Олесницького, а цей знайшов незабаром такого фахівця. Людиною, яка прийшла перевести в діло мрії о. Нижанківського й Кобата, був мазур з-під Ряшева Ян Бєдронь. Під його керівництвом відбувся в Завадові курс перших українських молочарів, яких було небагато. Потім варстати праці перенесено до Стрия і основано там централю під назвою Крайовий Молочарський Союз у Стрию. Основниками його були о. Нижанківський і о. Северин Бурачок, парох Яйковець біля Журавна. „Краєвий Молочарський Союз" розпочав з 1905 року свою діяльність при стрийській філії „Просвіти", а в 1907 році перетворився він у самостійне зареєстроване товариство. З нього розвинувся пізніше славний „Маслосоюз", одна з найбільших економічних установ української Галичини. Нижанківський був директором Крайового Молочарського Союзу. Згадуючи ті часи, писав Андрій Кігічак у своїй статті „Кістка масла" в аргентинському „Українському Слові": „Тому, що о. Нижанківського було всюди повно, я вважав, що він між усіма „найстарший". Там же трохи далі читаємо: „Коли вже все було готове, то пригадую собі, що о. Нижанківський закотив рукави й чистив мотор. Як на одних загальних зборах ревізійна комісія не затвердила видаток, який о. Нижанківський не хотів ближче виснити, що за те його опозиція атакувала. Мало втаємничених знало, що ті гроші пішли до фінансового сектора на звільнення з тюрми невдячного Січинського".

Знаменита сільсько-господарська виставка в Стрию 1909 року, яка стала переломовою подією в економічно-культурному житті Галичини, завдячувала теж багато о. О. Нижанківському. Він брав діяльну участь у комітеті технічного переведення тієї виставки.

Втішався о. Нижанківський великою пошаною у своїх і чужих. Мав великий голос у стрийській Повітовій раді, якої був віцемаршалком. Не зважаючи на це, коли тільки перші польські військові частини зайняли Стрий, його виведено поза залізничі тори і без суду розстріляно. Сім'я покійного зверталася до барона Броніцького, щоб інтервенював. І хоч Броніцький запевнив сім'ю, що „ксєндзу маршалкові влос з глови не спаднє", його таки розстріляно.

Тіло О. Нижанківського спочиває в родинній гробниці на кладовищі в Стрию, з яким тісно зв'язана вся його громадська діяльність.

Кінцеві іспити в „Рідній Школі" в Рочестері

Закінчення школи це звичайно велика подія в житті молодої людини. Цьогорічна матура повинна записатися в пам'яті сімох студенток „Рідної Школи" в Рочестері, Н. Й., як подвійне свято, бо вона якраз припала на час святкування 1000-ліття Хрищення України.

У суботу, 21-го травня ц.р., усними іспитами закінчили 11 років навчання в „Рідній Школі" такі студенти: Христя Дінгер, Адріяна Кулик, Ліля Кулик, Уляна Лужецька, Лариса Макогон, Адріянна Полон і Таня Харамбура. Членами іспитової комісії були: мгр Павло Маляр, предсідник, директор Петро Лещишин і вчителі Валентина Макогон, Марія Павлюк і Ізабелла Оменцінська.

Батьки наших абітурієнток рішили цьогорічне закінчення школи відзначити бенкетом і забавою в залі православної церкви св. Покрови. Святом провадила В. Макогон, яка вив'язалася зі свого завдання дуже добре.

Вечір почався входом на залю випускників у супроводі опікунки кляси І. Оменцінської під звуки фортепіянового маршу „Pomp and circumstances", виконаного Анною Сорохтей при оплесках присутніх.

В Макогон тепло привітала зібраних і після вступного слова представила почесний стіл, а опікунка кляси запрезентувала абітурієнток і їх родичів.

Після молитви, яку провів о. Іван Кащак з церкви св. Йосафата, В. Макогон відчитала привіти від 47-го і 120-го Відділів СУА. Дальші привіти й побажання зложили особисто: інж. Роман Куціль від УККА, Іван Олексин від Українського Братського Союзу, Євген Кулик від батьків, мгр Микола Дупляк редактор тижневика „Народна Воля", дир. Петро Лещишин і від абсольвентів А. Полон. В. Макогон час від часу прикрашувала програму влучно підібраними гуморесками.

На кінець прийшла довго очікувана хвилина вручення матуральних свідоцтв. П. Лещишин і І. Оменцінська вручали абсольвентам дипломи й малі подарунки, бажаючи їм дальших успіхів.

Приємною несподіванкою для студентів був грошовий подарунок в сумі 25 долярів для кожного абсольвента і однорічна передплата „Українського Тижневика" від Українського Народного Союзу. Крім цього І. Олексин передав кожній абітурієнтці від УБСоюзу два числа гарно оформленого журналу „Форум" та однорічну його передплату. Р. Куціль від УККА подарував їм відзнаки з образом св. Ольги в пам'ять святкувань 1000-ліття Хрищення України. Ґрадуанткам відспівано „Многая літа".

Опісля П. Лещишин, звертаючись до випускників, закликав їх, щоб шанували й вивчали дальше рідну мову, поглиблювали знання про Україну та опиралися асиміляції. Крім цього, він просив їх, щоб спростовували всякі фальшиві твердження про українців.

В мистецькій програмі взяли участь студенти 7-ої, 9-ої і 10-ої кляс „Рідної Школи", які відспівали пісні „Виростеш ти сину" і „Ти моя Вкраїно", а Степан Павук, учень 9-ої кляси, виконав на скрипці „Верховино" і „Рідна мати моя". Студентам акомпаньювала при фортепіяні А. Сорохтей. На закінчення мистецької програми А. Полон відіграла на фортепіяні „Думку" В. Барвінського.

Студентка Таня Міллер відчитала прощальне слово від 10-ої кляси до абітурієнток і вручила кожній із них квітку. Квітами були також обдаровані присутні вчителі Школи Українознавства.

Ірина Лужецька, голова Батьківського Кружка, подякувала всім присутнім за участь у святі, а членам кружка і всім добровольцям за поміч при влаштуванні вечора.

Дир. П. Лещишин від учительського збору і Батьківського Кружка зложив щиру подяку Церковній раді церкви св. Покрови під проводом Федора Федоренка за безкоштовне вживання церковної залі. Крім цього, він висловив сердечну подяку І. Лужецькій, голові Батьківського Кружка, його членам та всім, що своєю працею причинилися до успішного проведення цієї імпрези.

Велика подяка належиться учительці В. Макогон за її вміле ведення програми, а А. Сорохтей за поміч і фортепіяновий супровід під час мистецької програми.

Отець І. Кащак молитвою закінчив програму. Опісля при звуках оркестри „Нічна Мелодія" молодь і молоді духом продовжували імпрезу танцями.

Ізабелла Оменцінська

Сестра Ілярія Токай, ЧСВВ, відійшла у вічність

Сестра Марія Ілярія Токай, ЧСВВ, померла 25-го червня ц.р., на 75-му році життя і 57-му монашого життя. Родом з Пітсбургу, Па., колишня членка парафії св. Івана Хрестителя, Сестра Ілярія вступила до монастиря СС. Василіянок у Факс Чейсі, Па. в 1931 році.

Більшу частину свого монашого життя віддала обов'язкові збирання милостинь на вдержання філядельфійської провінції. Вільні хвилини уживала на виробленння гарних українських вишивок. Улюбленим її зайняттям було довгі роки приготовляти святе миро щорічно для філядельфійської архиепархії. Останні кілька років перевела на ложі терпіння, що зносила тихо, терпеливо і з повним відданням Божій волі.

Сестра Ілярія залишила в смутку своїх монаших співсестер, свою рідню, знайомих та добродіїв, сестру Рожу Єнчик з родиною в Пітсбургу, брата Михайла з родиною та племінників і племінницю в околиці Пітсбургу: Михайла Єнчик з родиною, Роберта з родиною, Роналда з родиною, Дениса, Патрикію Ґілл, Михайла з родиною в Північній Каролайні, Марію Токай з родиною, кузинів Едварда і Олену Ґсілл з Делаверу, та приятелів і знайомих в філядельфійській і пітсбурзьських околицях.

Отець шамб. Михайло Федорович, генеральний вікарій і парох Катедри у Філядельфії і о. Олександер Гавкалюк, ЧСВВ, настоятель новиків в Ґлен Ков, Н. Й., відслужили Парастас 27-го червня о год. 7-ій вечора в монастирській каплиці в Факс Чейсі. Диякон Іван Цюрпіта асистував. Сестра Германа, ЧСВВ, провадила хор Сестер під час Парастасу.

Похоронна Свята Літургія і відправа відбулись в вівторок, 28-го червня о. год. 10:30 вранці. Отець Гавкалюк, ЧСВВ, відслужив похоронні відправи. Слідував похорон на цвинтарі Сестер у Факс Чейсі.

С. Єроніма Роман, ЧСВВ

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

МИКОЛА КРУМШИН, член УНС Відд. 267-го ім. Тараса Шевченка у Вестбирі, Н.Й., помер 16-го червня 1988 року на 65-му році життя. Нар. 20-го травня 1923 року в селі Середне, Галичина, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Александру і доньок Любу і Софію. Похорон відбувся 20-го червня 1988 року на укр. кат. цвинтарі Святого Духа в Гемптонбургу, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ДАРІЯ МЕГИК, член УНС Відд. 430-го Т-ва „Дністер" у Філядельфії, Па., померла 23-го березня 1988 року на 84-му році життя. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Петра та ближчу і дальшу родину в діяспорі і в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії у Філядельфії, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

І. Кігницький, секр.

ПАВЛО СТАРАНКЕВИЧ, член УНС Відд. 390-го ім. Івана Франка в Брістолі, Конн. помер 28-го травня 1988 року на 69-му році життя. Нар. 15-го квітня 1919 року в Брістолі, Конн. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку дружину Аліс, синів Павла, Ґері й Юрія. Похорон відбувся 31-го травня 1988 року на цвинтарі св. Йосифа в Брістолі, Кт.
Вічна Йому Пам'ять!

Петро Бюгрин, секр.

НЕПРАВИЛЬНИЙ НАГОЛОВОК

У „Свободі" з 12-го липня ц.р. через технічну помилку подано неправильний наголовок над листою померлих членів УНСоюзу. — Ред.